

Simon Adri

[Amikor a lélek...]

Amikor a lélek már a porba hullott,
és a szellem csak a test után kullog,
és nem hiszek többé már az öröklétben
– csak a port veri fel mögöttem a léptem –,
és nem hiszek sem magamban, sem másban,
az árokba hullok, amit magamnak ástam,
és nem fordul felém az Isten, sem senki,
ki irányt mutatna, hogy merre kell menni –
a mélyponton, ott, a halál-ölelésben
gyúlik fel a láng: nem veszem el mégsem.

Pakol, kukáz

pakol kukáz megkönnyebbül
szatyorban ázó vershalom
vén szívhez ér az eljövendő
zsákokon túli irgalom
a nyárderű oly forró lett itt
megégnék mind a rongyruhák
és nyárderékbőségük zengik
bőröndbörtönfalakon át
a konyha illatoktól részeg
mindent meg kell főzni most
olvadt szárnyasalkatrészek:
mennyi bőr és mennyi rost
zacskók telnek kipukkadnak
– természetes szelekció –
fülledt éj után dús harmat
permetez tisztulni jó